

torej za 12%. Iz tega se vidi, da občinstvo vedno bolj zaupa v ta društva. Pomenljivo pa je, da društva so jemala vedno manj na posode. Njih izposojila so se skrčila od 5,311.770 rubljev na 5,269.528 rubljev. Na posodi so imela društva začetkom leta (1892.) 17,252.051 rubljev, koncem leta pa 18,271.335 rubljev. Čistega dobička je bilo to leto 925.786 rubljev, izgub koncem l. pa 34.998 rubljev. Vidi se, da poročilo se ne obotavlja razglasiti tudi izgube, kakor pogostoma to zamolčujejo drugod.

Skupni promet je dosegel 89,551.464 rubljev, v primeri s prejšnjim letom je narastel za 8%. V obče je promet večal se od leta do leta. Če primerjamo dobo 5 let gledé na svoj in tuji kapital, vidimo, da je bilo svojega kapitala l. 1883, za 7,600.211 rubljev, l. 1888. za 8,302.993 rubljev in l. 1892. uže za 9,152.773 rubljev, tujega kapitala (hranilnih vlog in izposojil) pa l. 1883. skupno 7,681.717 rubljev, l. 1888. skupno 10,093.949 rubljev, in l. 1892. skupno 12.214.802 rub. Iz tega vidimo, da se pri občinstvu večja zaupanje k tem denarnim zavodom. Koncem l. 1883. je namreč svojega kapitala za 98.94% v razmerju k tujemu kapitalu, torej je razmerje skoro jednako; l. 1888. je svojega kapitala le za 82.16% in l. 1892. uže le 74.93%. Razmerje svojega kapitala k tujemu je po takem do cela ugodno, in to toliko bolj, ko so društva vsa z neomejenim poroštvom. Kaka velika razlika je v tem pogledu pri ruskih in slovenskih ali pa čeških posojilnicah, katere imajo poprečno po 10 in še večkrat toliko tujega kapitala, kakor svojega!

Kakor se je množil promet, jednako so se razvijala tudi posojila. L. 1883. so razposodili 23.874.746 rubljev, 1888. pa 25,962.862 rubljev in l. 1892. uže 28,164.354 rubljev. Obresti so znašale od 4 do 12%.

Od 18. jan. 1892. imajo ruske posojilnice kredit tudi pri c. ruski državni banki, in to uže samo po sebi svedoči, da so ta društva zasnovana solidno, in očitno je, da s pomočjo državne banke se bode i nadalje razvijala ugodno in nagloma, ne da bi potrebovala kake osrednje posojilnice, kakoršna se je še le letos za potrebo zasnovala na Slovenskem.

Tudi na Ruskem so tu pa tam zasledili ljudij, ki so zlorabili kredit posojilnic, da so vzeli od njih na posodo velike vsote, s tem jim pobrali denar, da so ga toliko laže kot oderuhi dajali na posodo kmetom. V obče pa je gospodarstvo pri ruskih posojilnicah in blagajnicah solidno; one utegnejo silno razvijati se, ne da bi prišle v nevarnost, v kakoršni se nahajajo posojilnice pri nas vsled tega, da se jim nabira preobilo denarja. Zato je treba ruskim posojilnicam in blagajnicam le čestitati.

Kmetijske raznoterosti.

Posipanje travnikov s kajnitom ali pa s zmleto Tomaževo žlindro. Vzame naj se nekaj zmocenega žaganja in pridene se kajnita in Tomaževe žlindre in vse dobro po-

meša. To se potrese po travniku, ki se je poprej dobro prebranal. Pomešanje z mokrim žaganjem je zaradi tega dobro, da se ne kadi pri potresanju. Potresa se torej tudi, če je malo vetrovno, dočim bi samo zmlete žlindre ne mogli pri takem vremenu potresati. Za hektar je treba 6 centov Tomaževe žlindre in 5 centov kajnita.

Listje krma za koze. V gozd se koze ne smejo spuščati. Jedo pa rade koze gozdno listje, če se jim pomeša s senom. Posestniki gozdov lahko oddajajo listje posestnikom koz. 100 kil listja ima toliko redilne vrednosti, kot 80 kil sena.

Poučni in zabavni del.

Varšavski spomini iz 1830. leta.

(Ruski spisal N. P. Makarov.)

V.

Karakteristične pripovedi.

(Dalje.)

Dvoboji bili so v Varšavi jako pogosti in večkrat zaradi neumnosti. Tukaj naj nevedem jeden izmed mnogih taci primerov.

Pri 5. baterijski stotnji je služil štabni stotnik M—č. Ta je znan bil po vsej Varšavi, da se strašno rad bije. Njegovih dvobojev že ni bilo števila. Mnogo je že spravil jih na oni svet, a sam je pa ostal popolnoma zdrav in nepoškodovan. Naposled se je pa tudi nad njim uresničil pregovor: „Vrč hodi tako dolgo po vodo, da se razbije.“ 5. baterijska stotnja je bila v mesteci „Gora Kalvarija“, trinajst vrst od Varšave. K tej stotnji je pa bil dodeljen neki poročnik iz armadnega topništva, jako prebrisan, umen in pohleven mladenič. M—č in on sta bila znana v neki boljši poljski hiši, kjer je bila odrasla jako lepa deklica.

Nekega večera sta M—č in prideleni poročnik N. N. bila v tej hiši. Poročnik je poprosil lepo Poljakinjo, naj kaj zapoje. Sela je za klavir, ko je popela nekaj not, je prenehala, rekši, da ni pri glasu. Ko je hotela vstati s stola, jo je poročnik, ki je stal za njo, lahno pridržal za ramo in rekel:

— Radi Boga, zapojte tudi le malo romanco, vas ne pustim od glasovirja.

V tem nedolžnem dvigu roke ni bilo nič razžaljevega za deklico. M—č je pa zapazivši to grozno grdo pogledal poročnika in kmalu šel domu. Drugi dan je N. N. dobil od M—ča pismo, v katerem ga pozivlje na dvoboj, ker je razžalil znano deklico, položivši jej roko na ramo. N. N. šel je v poljsko hišo in pokazal pismo M—čevo očetu devojke. Poljak je povedal poročniku, da bi se že sam potegnul za svojo hčer, ko bi bila zares razžaljena; on pa ne vidi najmanjšega razžaljenja v tem, kar je storil N. N., ki je dober znanec v hiši. Potem je oče devojke odšel k M—ču in mu rekel ravno to, kar je povedal poročniku. Pa M—č se ni dal nič dopovedati in rekel je:

Vi imate popolno pravico za to, da ne zmatrate tega, kar je N. N. storil, za razžaljenje, a nikdo na svetu